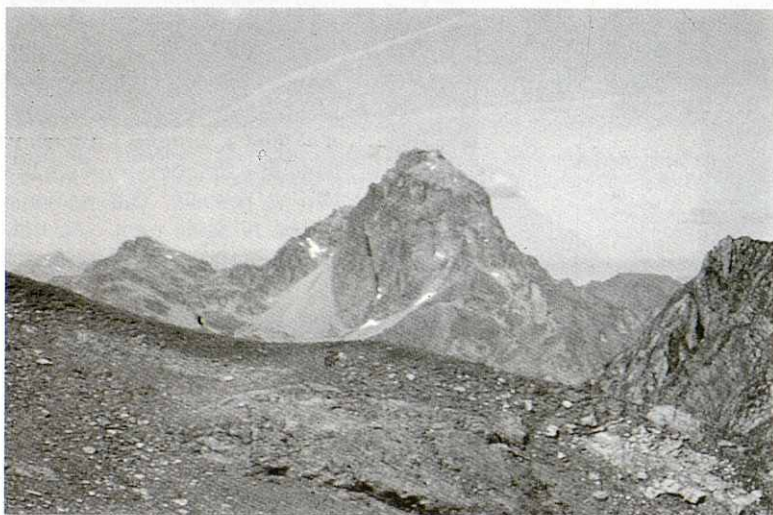

UNES VACANCES PEL PIRINEU OCCIDENTAL FRANCÈS

Un quart de sis del matí. Encara és de nit, però per poca estona. Una tènue i quasi imperceptible claror sembla amorosir les carenes de cap a llevant. L'aire fresc i viu, finíssim, és l'anunci d'una bella jornada. Em queda un quart per gaudir de l'escalfor tèbia i acollidora del sac que la lleugera rosada amb prou feines ha humitejat. Els estels m'acompanyen a milers.

Penso en el nou dia que ens espera, en la incertesa del que trobarem, les possibles dificultats. El neguit inseparable de les hores prèvies a l'ascensió d'un cim cobejat. És aquell sentir-se suspès d'un invisible. Igual que aquests darrers dies abans de pujar l'Ardiden, l'Aspé, el Chanchou, El Midi d'Ossau, l'Arriel i d'altres.

Joan Mundet

Pic del Midi d'Ossau

Voldria estar ja de retorn amb la feina feta.

Sempre aquest dubte, aquest entranyable desconeixement d'unes hores properes però que desitgem viure amb renovada il·lusió. La mateixa il·lusió que quan teníem quinze anys i preparàvem la nostra primera sortida a la muntanya...

Passen de les deu del vespre. Ja torno a ser dins el sac, el dia es fon lentament, com si no es volgués acabar mai. A les primeries d'estiu els dies són exageradament llargs, quasi no deixen prou temps per descansar.

Sobre meu un cel de tons fantàstics: des del groc de l'or a un punt de sol ponent als taronges i vermells roents, al blau immens i als morats quaresmals de cap a llevant. És gran el cel!